

**zoete
wraak**

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

www.eenvoudigcommuniceren.nl

www.lezenvooriedereen.be

© Hegas förlag 2024

Oorspronkelijke titel: Den sista händen

Auteur: EliSophie Andrée

Omslag: Alba Lange

Voor het eerst uitgegeven door Bokförlaget Hegas AB, Helsingborg, Zweden.

Alle rechten voorbehouden. Uitgegeven in de Nederlandse taal in overleg met Bokförlaget Hegas AB, Zweden.

Vertaling: Klaas Thees van Hoek

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

© 2026 Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ook tekst- en datamining van deze uitgave is zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij niet toegestaan.

ISBN 978 90 8696 812 1

NUR 284 en 286

GIRL GANG 3

Zoete wraak

EliSophie Andrée

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Inhoud

1. De laatste wraakactie	7
2. Een magische, maar ontrouwe winter-fee	14
3. Staar-wedstrijd met een cavia	19
4. Hebben jullie geen echte worst?	26
5. Alles is <i>shit</i> en het is niet eens mijn schuld.....	33
6. Een kreeft of een voodoo-pop?	37
7. Kattenmannetje	40
8. De grote leugen	44
9. Wat moet ik nu doen?.....	48
10. De microfoon, graag!	52
11. Kussen en vuurwerk.....	57

Voor mamma

Voor hoe je naar me luisterde. Me troostte.
En er voor me was toen ik in dezelfde
situatie zat als Natta.

1. De laatste wraakactie

Het is tijd voor de ultieme wraak-actie: Stefanie. Zij is de enige die nog over is van mijn *girl gang*. Of nou ja, mijn girl gang? Ik bedoel degenen die mijn girl gang waren. Voordat ze me plotseling dumpsten.

Ik loop naar school en denk aan mijn vorige wraakacties. Roksi was het makkelijkst om wraak op te nemen. Ik bedoel, ik deed er nauwelijks moeite voor. Ik deed gewoon een paar plakken kaas op haar broodje. Vette, jonge kaas. Met lekker veel lactose. Ze poepte zich helemaal onder en de hele school zag het.

Wraak nemen op Jade was moeilijker. Veel, veel moeilijker. Ik moest hulp krijgen van mijn oudere broer Alex. Hij hackte Jade's sociale media. Pas toen kon ik iedereen laten zien wat voor een trut ze is.

Het is koud buiten en nog pikdonker. Ik open de grote deur van de school en ga naar binnen. Ik schud de sneeuw van mijn winterjas.

Het is december. In het gemeentehuis hebben ze een enorme ijsbeer neergezet. En in de etalages van winkels hangen kerst-sterren. En ... Bah! De school stinkt naar amandelspijs. Ze zijn in de kantine vast kerstbrood aan het bakken of zo.

Kerstbrood is het walgelijkste wat er in dit land bestaat. Nee, op deze planeet. Nee, in het hele UNIVERSUM. Ik begrijp echt niet waarom mensen dat lekker vinden. Mensen die kerstbrood eten, hebben geen smaak. Dus ze moeten wel een beetje gek zijn. Een beetje ziek in hun hoofd.

Milan is zo'n psychopaat die van kerstbrood houdt. Daarom is het maar goed dat het uit is tussen ons. Elke kerst propt hij zich vol met kerstbrood. Minstens drie per dag.

Als Milan bij me was geweest, vond ik vaak kruimels en rozijnen in mijn kamer. Zelfs in mijn bed lagen rozijnen. Onder mijn kussen! Maar deze kerst is het Jade die Milans kerstbrood met rozijnen in haar nek voelt. En niet ik. Van de gedachte aan Jade, Milan en kerstbrood wil ik schreeuwen.

Dus ik probeer maar niet aan ze te denken. Ik moet aan iets anders denken. Iets beters. Zoals wraak. Hoe ik wraak ga nemen op Stefanie. Ik heb hier al heel veel over nagedacht. Maar ik weet nog steeds niet hoe ik het ga doen. De ideeën die ik tot nu toe heb zijn:

1. Kinderachtig
2. 100 procent illegaal (we hebben het over gevangenis-straffen)
3. Te moeilijk
- Of: 4. Te aardig

Ik kom langs de kantine waar het kerstbrood al klaarligt voor de lunch. Ik loop snel door naar mijn klaslokaal.

Jade is er al en kijkt me boos aan als ik binnenkom. Ik kijk boos terug. Ik moet meteen weer denken aan Jade en Milan die aan het zoenen zijn. Ik haat kerstbrood. Ik haat Milan. En ik haat Jade.

Het Halloween-feestje bij Jade thuis is nu iets meer dan een maand geleden.

Toen postte ik al haar gemene roddel-berichten online. De hele school kon ze lezen. Dankzij mij. De volgende dag postte Jade een lange 'sorry-video'. Zo'n video die alle YouTubers maken als ze iets stoms doen. En het hielp. Veel mensen kregen medelijden met haar. Onder de video stonden al snel allemaal aardige berichten. Zoals: *O, ik heb ook weleens geroddeld.* En: *Je bent zo sterk dat je het vertelt.* Dus nee, Jade's leven is niet echt verwoest. Maar toch is mijn wraak groot genoeg. Want Stefanie wil niet meer met Jade praten. Stefanie wil Jade zelfs niet meer aankijken. Ze doet alsof Jade niet bestaat. Stefanie heeft Jade gedumpte. Net zoals ze mij heeft gedumpte die middag in het koffie-tentje. Toen ik zei dat haar oom een pedofiel is. Wat hij trouwens ook is.

Onze lerares komt binnen en begint met de les. Jade kijkt steeds naar Stefanie. Ze schrijft iets op een briefje en geeft het aan Stefanie. Stefanie pakt het briefje aan, maar verfrommelt het meteen. Zonder het te lezen. Jade kijkt sip naar het propje. Ik gniffel stilletjes en kijk weer naar de lerares.

Parmida steekt haar hand op, hoog in de lucht. Ze lijkt de les oprecht interessant te vinden. 'O, ik denk dat Parmida iets wil vragen', zegt Stefanie opeens.

Hoezo kan het Stefanie iets schelen dat Parmida een vraag wil stellen?

'Het zou wel fijn zijn als Parmida haar vraag kon stellen. Dan kan ze haar arm laten zakken. En dat zou mooi zijn, want ze ruikt naar zweet', voegt Stefanie toe. Totale stilte in de klas. Je hoort alleen Stefanie kauwgom kauwen. Smak, smak, smak. Parmida laat haar arm zakken.

'Wilde je iets vragen, Parmida?', vraagt onze lerares voorzichtig.

'Nee, het is oké', fluistert Parmida terug. Stefanie wappert langzaam met haar hand voor haar neus. Alsof ze Parmida's geur vanaf de andere kant van het klaslokaal kan ruiken. Echt gemeen.

Ik moet wraak nemen op Stefanie. Dat is duidelijk. Maar hoe vaak ik er ook over heb nagedacht, ik weet niet hoe.

Een uur later is de les voorbij. Ik pak mijn spullen en loop het klaslokaal uit.

‘Hé, Natta, wacht!’

Ik blijf in de gang staan. Je kunt ook geen moment rust krijgen in deze wereld ... Ik draai me om en zie Parmida komen aanlopen.

‘O mijn god, ren je altijd het klaslokaal uit als we klaar zijn?’

‘Wat? Moet ik dan blijven en een beetje kant-klossen in het klaslokaal, of zo?’, antwoord ik bozig.

‘Kant-klossen?’, vraagt Parmida.

‘Ja!’

‘Wat is kant-klossen?’

‘Het is ... Het is ...’

Eerlijk gezegd heb ik geen idee wat kant-klossen is. Het enige wat ik weet, is dat papa tegenwoordig op dinsdag een cursus kant-klossen volgt. En dat klinkt supersaai.

‘Wilde je mij wat vragen?’, zeg ik.

‘Eh, ja. Wil je vanmiddag bij mij langskomen voor koffie?’

Ik staar Parmida aan. Heeft ze me net echt uitgenodigd voor koffie? Ik heb al heel lang geen koffie meer bij haar gedronken. Niet sinds onze girl gang haar heeft gedumpt.

Opeens zie ik door het raam Milan over het schoolplein lopen. Wat doet hij hier nou?

‘Oké’, antwoord ik.

Het is niet dat ik echt bij Parmida koffie wil drinken. Maar ik kan nu even aan niks anders denken. Het enige wat nog door mijn hoofd gaat is: Milan, Milan, Milan.

Parmida vertelt me hoe laat ik bij haar moet zijn. Dan loopt ze weg met een brede glimlach.

Ik moet naar buiten. Ik heb frisse lucht nodig. Het maakt me niet uit of het buiten min tien graden is. Ik moet naar Milan. NU.

2. Een magische, maar ontrouwe winter-fee

Milan staat midden op het schoolplein. Hij kijkt me aan als ik naar buiten kom. Wie denkt hij wel dat hij is? Hij mag hier niet zijn. Dit is MIJN plek! Ik loop recht op Milan af. Mijn hart bonkt keihard in mijn borstkas. Het voelt alsof het elk moment uit mijn lichaam kan bonken.

‘Wat doe je hier?’, sis ik.

‘Je antwoordt niet op mijn berichten’, zegt Milan.

‘Waarom zou ik? Ik ben je vriendin toch niet meer?’

Ik staar hem woedend aan. Hij is nog steeds even mooi. Ook al draagt hij een enorme winterjas en gigantische laarzen. Ik wil hem knuffelen. Zijn geur ruiken. Zijn zachte armen om mij heen voelen. Ik wil op mijn wang gekust worden.

Er blijven sneeuwvlokjes in zijn bruine krullen hangen. Hij lijkt daardoor een beetje op een magische winter-fee.

Maar hij is geen winter-fee. Hij is een verrader. Een idioot. Een ontrouwe en stomme idioot.

Ik wil boos zijn. Toch voel ik de tranen in mijn ogen branden. Maar ik mag nu niet janken. Dat mag Milan niet zien. Nooit meer. Ik hak nog liever een been af, dan te huilen voor iemand die me ontrouw is geweest.

‘We zijn niet meer samen’, zeg ik.

Ik klink kouder dan de ijsvlakte op de Noordpool.

‘Alsjeblieft, Natta, zeg dat niet.’

Milan ziet er verdrietig uit. Alsof ik hem net hard in zijn gezicht heb geslagen. Of op zijn voet heb gestampt. Maar dat heb ik niet gedaan. Niets daarvan. Ik heb gewoon de waarheid verteld.

‘Wat moet ik dan zeggen? Dat je een vreemdgaande idioot bent? Een idioot die met Jade gaat chillen? In plaats van met mij! Maar weet je, ik heb ook helemaal geen tijd meer voor je. Ik ga vanmiddag koffiedrinken met mijn nieuwe vriend.’

Ja, ik lieg tegen hem. Ik heb helemaal geen nieuwe vriend. Ik ga straks naar Parmida’s huis. O, waarom moet Milan nou zo naar me staan kijken? Waarom kan hij niet gewoon lelijk zijn? Dan zou dit zoveel makkelijker zijn. Maar nee!

Hij gaat daar in de kou staan. En er een beetje uitzien als een filmster uit de jaren vijftig. Alsof hij helemaal glinstert.

‘Dus je hebt al een nieuwe vriend?’, vraagt hij.

‘Ja.’

‘Halloween is pas een maand geleden’, zegt hij.

‘Ja. En?’, herhaal ik.

‘En je hebt nu al een nieuwe vriend?’

Ik moet wel tegen hem liegen. Hij mag niet weten hoe ik me echt voel. Nee. Geen sprake van. Geen schijn van kans. Ik zie het al voor me: hij en Jade samen op Jade’s bed. En dan samen lachen om hoe ik moest huilen.

Dat beeld in mijn hoofd wordt groter en groter, zonder dat ik het wil. Milan en Jade in bed. Milans tong in Jade’s mond. Milan die Jade’s dij vastpakt. Ik wil schreeuwen en de boel in brand steken.

‘Waarom kan dat je iets schelen?’, vraag ik boos.

‘Vind je het moeilijk dat ik nu met iemand anders ben? Dat ik met iemand anders op mijn bed zit en zoen? Iemand anders’ tong in mijn mond?’

Ik veeg een haartje weg dat door de regen en sneeuw aan mijn gezicht is blijven plakken.

‘Je bent echt onmogelijk om mee te praten’, zucht Milan.

Hij draait zich om en loopt weg.

‘Zeggen jij en Jade dat nu tegen elkaar? Dat ik onmogelijk ben?’, roep ik. ‘Terwijl jullie aan het zoenen zijn?!’ Dan doe ik alsof ik Milan ben en ga verder met een lage stem: ‘O, Natta is echt onmogelijk! Nu zijn we aan het zoenen! We haten Natta! Mmm, kom met je tong, Jade!’

Milan kijkt me aan alsof ik helemaal gek ben geworden. En misschien ben ik dat ook wel. De gedachte aan Milan en Jade die zoenen, maakt dat ik wil huilen. Wil schreeuwen. Overgeven. En al het roomijs van de wereld wil opeten. Dat allemaal tegelijk.

‘Veel plezier dan met je nieuwe vriendje’, sist Milan.

Hij loopt weg over het schoolplein.

‘Veel plezier met Jade!’, roep ik tegen zijn rug. Dan steekt hij zijn middelvinger op. Gewoon terwijl hij wegloopt. Zonder mij ook maar aan te kijken.

Wie denkt hij wel dat hij is? Een magische, ontrouwe, idiote winter-fee? Ik haat hem! Ik hoop dat hij wordt aangereden door een auto. Niet te hard, maar in ieder geval een beetje. Of gewoon dat iemand over zijn voeten rijdt. Met een elektrische scooter, of zo. En dan rijd ik daarna ook nog even over Stefanies voeten heen.